

Arrest

nr. 186 638 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 15 juni 2015 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op 19 augustus 2015 onontvankelijk verklaard.

1.2. Eveneens op 19 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 30 september 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [R., M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Iran

Alias: [R. M.] geboren op [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een derde middel onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezinstoestand van verzoekster. Zij woont samen met haar moeder en haar twee zussen.

Allen hebben een ernstig medisch probleem.

Zij heeft schizofrenie.

Er is in de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar deze gezinstoestand noch naar de medische toestand van verzoekster.

Verwerende partij was perfect op de hoogte van deze gezinssituatie en van de gezondheidstoestand, had het kunnen zijn als er verzoekster zou gehoord geweest zijn en had er bijgevolg rekening mee moeten houden, minstens moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

In die zin diende ook artikel 3 en 8 EVRM gerespecteerd te worden.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat

deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het tweede middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij laat verweerder vooreerst gelden dat in een synthesenota die zich in het administratief dossier bevindt, uitdrukkelijk wordt gemotiveerd nopens artikel 74/13 Vreemdelingenwet :

“Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13

1. Gezins- en familielevens

De beslissing wordt genomen voor het hele gezin:

De beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat ervan een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de moeder van betrokkene: Er is geen sprake van een verbreking van de familiale banden met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien er voor de moeder reeds op 31/10/2012 een beslissing tot verwijdering werd genomen.

2. Hoger belang van het kind

Is niet van toepassing ”

Het loutere feit dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk is opgenomen in de motieven van de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan de deugdelijkheid van het bestreden bevel.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Noch de schending van art. 3 noch deze van 8 EVRM wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.”

2.3.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht dat het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitevinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

In casu betoogt verzoekster onder meer dat in de bestreden beslissing geen enkele verwijzing is terug te vinden naar haar gezondheidstoestand en dat aldus niet blijkt dat deze in rekening is gebracht en dit in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Wat dit betreft stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald een op 15 juni 2015 ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, blijkt dat verzoekster zich tegenover het bestuur beriep op een ernstige aandoening, met name schizofrenie, die haar zou verhinderen terug te keren naar haar herkomstland gelet op een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit dan wel een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer een adequate behandeling ontbreekt in het herkomstland.

Uit de beslissing tot verwijdering zoals deze thans voorligt, kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat verweerder rekening heeft gehouden met deze gezondheidstoestand van verzoekster.

Verder dringt de vaststelling zich op dat inzake de voormelde verblijfsaanvraag door verweerder op 19 augustus 2015 weliswaar een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen waarbij werd ingegaan op de ingeroepen gezondheidstoestand van verzoekster, doch bij arrest nr. 186 636 van 9 mei 2017 de Raad overging tot de nietigverklaring van deze beslissing. Deze beslissing moet derhalve worden geacht nooit te hebben bestaan en niet langer voorhanden te zijn in het rechtsverkeer. In het dossier van verzoekster ligt thans derhalve geen eerdere beslissing van het bestuur voor waarin haar gezondheidstoestand inhoudelijk reeds werd beoordeeld.

In deze omstandigheden dient verzoekster te worden bijgetreden in haar standpunt dat verweerder niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening te houden met haar gezondheidstoestand.

In de nota met opmerkingen citeert verweerder een “*synthesenota*” inzake het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind. Hiermee blijkt niet dat de gezondheidstoestand in rekening is gebracht, laat staan op voldoende wijze. Daarenboven is de Raad van oordeel dat een dergelijke handelwijze waarbij de beoordeling in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel blijkt uit een *synthesenota* in het administratief dossier en niet uit de bestreden beslissing zelf, niet volstaat in het licht van de rechtsbescherming van de rechtsonderhorige. Immers, door deze beoordeling niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat verweerder voorbij aan het feit dat hij is gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583). De mededeling van de motieven via de neerlegging van het administratief dossier nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt verzoekster de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). De verwijzing naar dit stuk in het administratief dossier kan door verweerder derhalve niet dienstig worden bijgebracht om een reeds vastgestelde onregelmatigheid in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in een ander daglicht te stellen. Voor het overige stelt verweerder in wezen dat verzoekster in gebreke blijft het bewijs te leveren van concrete gegevens die aantonen dat zij zich daadwerkelijk kan beroepen op een van de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen. Hij gaat op dit punt evenwel voorbij aan de concrete aangevoerde medische elementen in de verblijfsaanvraag van 15 juni 2015. Voor het overige, en waar verweerder aangeeft dat verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt, legt verweerder een verplichting bij de vreemdeling die op hemzelf rust (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Het komt immers toe aan het bestuur om deze beoordeling en afweging in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te maken. In dit verband wenst de Raad ook nog te benadrukken dat een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM zich niet beperkt tot een louter onderzoek of de betrokkene kan reizen. Er dient te worden nagegaan of er sprake is van een medische aandoening die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken, en of er vervolgens sprake is van een “*zeer uitzonderlijk geval*”. Dit is niet enkel het geval wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, doch ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen immanent levensgevaar is, bij gebreke van beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting (“*situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy*”) (EHRM Grote Kamer 13 december 2016, Paposhvili t. België).

2.3.2. Minstens dient te worden vastgesteld dat, gelet op het arrest nr. 186 636 van 9 mei 2017 van de Raad en het gegeven dat een arts-adviseur zich opnieuw zal moeten uitspreken over de vraag of verzoeksters aandoening van aard is een reëel risico in te houden voor haar leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland, verzoeksters gezondheidstoestand door het bestuur niet op voldoende zorgvuldige wijze in rekening is gebracht bij het nemen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel en dit met miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3.3. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel of van de overige middelen dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS